

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 330/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti **NEXAR, s. r. o.**, Úžiny 1, Bratislava, IČO 44 882 286, zastúpenej JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom, Prievozská 14/A, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 16 Co/121/2019-987 z 26. mája 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti **NEXAR, s. r. o.**, **o d m i e t a**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku krajského súdu a ostatných príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne a žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) 1. decembra 2017 sa domáhala priznania finančných prostriedkov vo výške 218 575,17 eur od žalovanej [REDAKOVANÉ] z dôvodu bezdôvodného obohatenia žalovanej, pretože sťažovateľka mala podľa jej tvrdenia vynaložiť tieto finančné prostriedky na dostavbu domu a garáže žalovanej, čím mala tieto nehnuteľnosti zhodnotiť. Okresný súd dospel k záveru, že nebolo preukázané, že uvedené finančné prostriedky boli sťažovateľkou vynaložené na zhodnotenie nehnuteľností žalovanej, a tak žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú rozsudkom č. k. 67 C/81/2017-955 z 6. februára 2019. Zo sťažovateľkou predložených listinných dôkazov sa podľa tvrdenia okresného súdu nedala vyvodiť príčinná súvislosť medzi finančnými nákladmi sťažovateľky a zhodnotením nehnuteľností

žalovanej. Okresný súd tak dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou a žalovanou nevznikol záväzkový vzťah vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia.

3. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 15. marca 2019 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie ňou označeného základného práva a práva, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že krajský súd mal porušiť ňou označené základné právo, keď založil svoj výrok na jednostrannom vyhodnotení skutkového stavu a formalistickom výklade naň sa vzťahujúcich zákonných ustanovení, najmä § 454 a § 489 Občianskeho zákonníka. Krajský súd ani okresný súd nevykonali sťažovateľkou navrhované dôkazy, najmä výsluch pôvodného spoločníka a konateľa sťažovateľky – [REDAKOVANÉ] (bývalého manžela žalovanej) a znalca [REDAKOVANÉ], čím podľa názoru sťažovateľky mohla byť preukázaná príčinná súvislosť medzi finančnými výdavkami sťažovateľky a zhodnotením nehnuteľností žalovanej. Krajský súd ignoroval v napadnutom rozsudku ustálené skutkové zistenia okresného súdu, ktoré pritom považoval za nesporné. Krajský súd mal porušiť § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tým, že nehodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Jednostranné skutkové závery okresného súdu, z ktorých krajský súd vychádzal, mali zaťažiť napadnutý rozsudok vadou „arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle“, pričom u napadnutého rozsudku má absentovať logická, funkčná a teleologická zhoda so skutkovými zisteniami. Podľa sťažovateľky ide zo strany krajského súdu o jednoznačne arbitrárny prístup k meritu veci.

III.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 7. júla 2020.

7. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia

priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (IV. ÚS 596/2018).

9. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Krajský súd v napadnutom rozsudku jasne vysvetľuje, že o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov je potrebné vykonať, rozhodne súd podľa voľnej úvahy a svoje rozhodnutie v odôvodnení rozhodnutia náležite vysvetlí, čo okresný súd urobil. Krajský súd sa plne stotožnil s odôvodnením okresného súdu ako v rovine skutkových, tak v rovine právnych záverov. Najmä sa stotožnil s dôvodmi, pre ktoré okresný súd upustil od vykonania niektorých sťažovateľkou navrhovaných dôkazov. Tiež poukázal na nepreukázanie investovania finančných prostriedkov sťažovateľky do nehnuteľností žalovanej, ako aj nepreukázanie spojitosti medzi predloženými dokladmi a nehnuteľnosťou žalovanej. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že tento nie je možné s poukazom na jeho odôvodnenie považovať za svojvoľný či arbitrárny, keďže podľa posúdenia ústavného súdu sa v ňom krajský súd jasným a dostatočným spôsobom s relevantnými námietkami sťažovateľky vysporiadal a svoj právny názor odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Uvedený napadnutý rozsudok krajského súdu podľa posúdenia ústavného súdu nenesie znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. S prihliadnutím na už uvedené, ako aj na všetky okolnosti danej veci preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu